

Albert Sándor

Gondolatok egy regionális fórum kapcsán

A kisiskoláink körül kialakult helyzet az évente megismétlődő árvízvet juttatja eszembe. Amíg ugyanis nem történik meg a folyó szabályozása, vagy ki nem épül egy hatékony gátrendszer, addig az érintett térségek lakói állandó veszélyben, állandó rettegésben fognak élni. Ezért úgy gondolom, hogy nem homokzsákokra kellene a pénzt költeni, hanem egy többé-kevésbé végleges megoldásra (ha van ilyen). Ez persze nagyon sok pénzbe és rengeteg munkába kerül. Véleményem szerint az oktatásügyben sem egy-egy iskolára, egy-egy helyi problémára kellene fókuszálni. Át kellene értékelni jelenlegi iskolahálózatunkat, és egy olyan megoldásra törekedni, amely hosszútávon lefésze, esetleg visszafordítja iskoláinkban a létszámcsökkenést.

A megoldást abban látom, hogy sikeres és vonzó iskolákat kell létrehozunk. Ezzel kapcsolatban persze több kérdés is felmerül:

- Mit jelent számunkra a magyarság?
- Mit jelent számunkra a magyar iskola?
- Mit várunk el a magyar iskolától?
- Mit tehetünk azért, hogy a magyar iskola vonzó legyen a szülő és a gyerek számára?
- Mit tehetünk azért, hogy a magyar iskola versenyképes legyen?

Egy volt iskolaigazgató arról beszélt a regionális fórumon, hogy nekik sikerült kialakítani egy gyerekközpontú és nyitott iskolát. A nyitottság azt is jelenti, hogy a szülő bármikor meglátogathatja az iskolát és gyerekének a tanítási órájára is beülhet. A gyerekközpontúság jegyében egész napos iskolát működtetnek. Ez azt is jelenti, hogy a gyerek csak pénteken viszi haza az iskolatáskáját. Hétköz-

Én ebből lehetőség szerint ki szeretnék maradni, s úgy gondolom, hogy a Katedra Társaság sem azért van itt, hogy egy újabb, n-edik frontja legyen a felvidéki magyar politikai „csihipuhinak”. A Katedra Társaság személyi összetétele elve kódolja azt, hogy ez a fórum tényleg a szakmaiságról szóljon, szólhasson. Röviden megfogalmazva: a Katedra Társaság szakmai vonalát kívánom hangsúlyozni, erősíteni. Nem állítom, hogy a „szakmázásnál” minden esetben megkerülhető, ill. figyelmen kívül hagyható a politikai szempont. Domináns témaként viszont ezt inkább meghagynám azoknak a szervezeteknek, szövetségeknek, melyek küldetése leginkább erre a területre összpontosul. A szakmai vonalat egyébként sem érzem túl erősnek egyik szerveződések esetében sem. Ahhoz, hogy a pedagógusszakma és a pedagógustársadalom felemelkedhessen, leginkább szakmai erősödéssre, minőségjavulásra van szüksége. Abban a reményben vállaltam el az elnöki tisztséget, hogy a Katedra Társaság ehhez tud némi segítséget, támogatást nyújtani.

■ A 2016-os évben milyen tevékenységre számíthatunk a Katedra Társaságban belül?

■ Bevallom, elég konkrét elképzeléseim vannak a Katedra Társaság tevékeny-

ségével kapcsolatban. A „szakmázást” konkrét területek vizsgálatával, megvitatásával képezem el. A Katedra Társaság ülései 2016-ban három edukációs területre összpontosítanak majd:

- A tanulók akut és krónikus nevelési problémáira.

- Az iskolaszervezetten aktuális kérdéseire: „Miként legyen iskolánk a régió legjobb iskolája?”

- Az iskolai edukáció jelenkori didaktikai/módszertani kihívásaira.

Előjáróban elárulhatom azt is, hogy a negyedik témakör a Katedra Napok vezérgondolatát alkotja majd: Sajátos nevelési igény a mindennapok iskolai környezetében.

Abban bízom, hogy ezek a témakörök megfelelő visszhangra találjanak a felvidéki pedagógustársadalom lehető legszélesebb rétegénél. A Katedra Társaság működésének éppen az a célja és lényege, hogy támogatást nyújtson azoknak, akik a szakmai problémák, kérdések mindennapi gyakorlatba való átültetését valósítják meg.

■ A Katedra folyóirat nevében sok sikert kívánok e tervek megvalósításához – valamint az egyéb, szakmai és magánéletbeli céljaid eléréséhez is!

napokon az iskolában készíti el a házi feladatát, és a leckét is megtanulja. A szülők ezért hálásak, és a gyerekek is szeretnek iskolába járni. Nem vitás, ennek az iskolának van jövője, mert a szülő örömmel írta ide a gyereket.

Egy másik iskola vezetője viszont arról panaszkodott, hogy az iskolabusznak naponta többször kell fordulnia, és az sok pénzbe kerül, mert az alsó tagozatos gyerekek két órával korábban végeznek, mint a felső tagozatosak. Mit csinálnának az iskolában ez alatt a két óra alatt? – Tette fel a költői kérdést a kolléga.

Nem szoktam summás véleményeket megfogalmazni, de most kivételt teszek. Ez az iskola már ma sem tud megfelelni a minimális létszám előírásainak, és ilyen hozzáállás mellett a jövőben is gondjaik lesznek. Mert, ugye, a nemzetiségi oktatás lelkiismereti kérdés is. Nem ártana tudatosítani, hogy nem a gyerek van miattunk, hanem a pedagógus van a gyerekért. Aki nem így gondolkodik, aki nem tud mit kezdeni a gyerekekkel, pl. az említett két óra alatt, annak más foglalkozás után kellene néznie. A pedagógusi pálya ugyanis hivatás. Comenius ezt annak idején úgy fogalmazta meg, hogy „tudás nélkül nem lehet, szív nélkül nem szabad oktatni.“

Fibi Sándor

Március 28. – a mi hétköznapi ünnepünk

Milyen furcsa ez a világ... Ugyanis még csak január utolsó napjai sorjázunk, amikor abban bízom, hogy ezek a mai gondolataim értelmes mondatokká, majd fokozatosan összefüggő szöveggé formálódnak. Köszöntő szöveggé, tanítónapi köszöntővé, március huszonnyolcadikához illő gondolatsorra, hiszen lapunk szerkesztője néhány nappal ezelőtt arra kért, hogy márciusi számunkban én köszöntsem a több ezer felvidéki magyar pedagógust, kollégáimat, akiket őszintén tisztetek, mert tudom és meggyőződéssel vallom, hogy hivatásuk, mindennapi munkájuk a felvidéki magyarság, de az egész társadalom jövője szempontjából is talán a legfontosabb. Csakhogy a mi Katedránk márciusi számának lapzártája január utolsó napjaiban van, márpedig a lapzártá szigorú tény, nem tűr kényelmet, késedelmet, hiszen nagyon fontosnak tartjuk, hogy lapunk egyes számai a kiadási harmonogrammal összhangban mindig az adott hónap első felében már olvasóink kezében legyenek.

Ez a tény azonban most viszonylagos bizonytalanságot generál bennem... Legszívesebben ugyanis olyan cikket szeretnék írni, amelyben csak az lenne a dolgom, hogy tolmácsoljam a társadalom legőszintébb köszönetét, legmélyebb tiszteletét és megbecsülését pedagógusaink iránt, megköszönjem a regnáló hatalom képviselőinek, hogy négyévenként ismétlődő ígéreteiket teljesítve megteremtették végre az oktatásügy kiemelt fejlesztéséhez, az egyre fokozódó színvonal biztosításához szükséges összes anyagi és személyi feltételt, biztosították, hogy már a pedagógusok anyagi megbecsültsége sem hagy maga után kívánnivalót. De nem lehet a pedagógusokat boldogan és gondtalanul köszöntő, munkájukat köszönő

cikket írni olyankor, amikor társaim, a pedagógusok ezrei éppen sztrájkolnak, amikor a zuhogó téli esőben a parlament előtt követelik az állam vezetőitől a pedagógushivatás és az egész oktatásügy méltó megbecsülését, amikor a legkompetensebb politikusok igyekezete éppen arra irányul, hogy a tényeket elferdítve mossák kezüket, minden eszközt és lehetőséget megragadva minimalizálják a több ezer sztrájkoló kolléga elszántságának és döntésének a fontosságát. Pedig emlékezzünk csak... A rendszerváltás óta még nem volt olyan kormány az országnak, amely programjában ne hangsúlyozta volna, hogy az oktatásügy márpedig kimondottan prioritást fog élvezni az ő regnálásuk időszakában. Furcsa jelentése, értelmezése lehet a prioritásnak a legfőbb felelősök szókészletében, szóhasználatában... Ugyanis ma már nemcsak a pedagógusok, hanem a szülők is eléggé egyértelműen tudják, hogy a szlovákiai oktatásügy megbecsültsége és ezzel párhuzamosan a színvonala, anyagi ellátottsága fokozatosan süllyedt egészen a mostani szintre, amikor a tan-könyvhiánytól és a taneszközök biztosításától kezdve teljes a zűrzavar a szakképzés, de az oktatás alapkonceptiójának a meghatározása terén is, hiszen a nemzetiségi iskolák kis elsőseinek olyan feltételeket ír elő a kötelező kerettanterv, amely az anyanyelv tanításában egyszerűen lehetetlenné teszi a legalapvetőbb nyelvi műveletek, az írás és olvasás kellő szintű elsajátítását, sőt a jogi normák módosítása révén veszélybe került az alacsony tanulói létszámmal dolgozó iskolák pusztá fennmaradása is. Olvasóink emlékezetében is bizonyára elevenen él a magyar iskolák ügyében 2015 tavaszán szervezett országos petíció és az azt támogató több mint 26400 aláírás, a petíciót követő komáromi